

თეატრი

საქართველ-კვირთა სალიტერატურო და სამხატვრო გაზეთი

1889 წელსა

№ 12

მარტი 26

გაზეთი ღირს: ერთის წლ. 5 მან.,
ნახევ. წლ. 3 მ., ცალკე №-15 კ.
ხელის მოწერა მიიღება: თბილის-
ში რედაქციის კანცლარაში. Тиф-
лись, въ редакцію газеты
„ТЕАТРЪ.“ გაზეთი ისყიდება:
თბილისში, ჩარკვიანის წიგნის მა-
ღაზიაში და ბებუთოვის სააგენტოში.

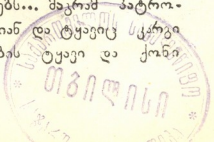
რედაქცია არა კისრელობს წერი-
ლების უკან გაგზავნას და მათ
შესახებ მიწერ-მოწერას.
გაზეთში დასაბეჭდათ გამოგზავ-
ნილ წერილებს უნდა ჰქონდეს მო-
წერილი სახელი, გვარი და ად-
რესი დამწერისა.

ახალი ამბავი.

ოგორც შევიტყუეთ. ბ. ბალანჩივაძეს შეუგენია ახალი
პოპული ქართული ხმებიდას. ეს პოპული ძალიან მოსწონე-
ბია ბ. სოლიეს და უთხოვნი კომპოზიტორისათვის ფრან-
გულ ოპერეტკაში დასაკერელად. ამის შემდეგ, ნეტა კიდევ
ბევრი ჩიჩინი მოუნდება ბ-ნ ხორმეისტერს ქართულის ხო-
როსას, რომ შეიძლება კარგი ლოტბარის შოვნა, თუ-კი
მართლა საქმის გაკეთება აქვს სახეში და არა რაიმე სხვა.

დადვა გაზაფხული. გაჩნდნენ ცოფიანი ძაღლები. ქალა-
ქის აგენტმა მიჰყო ხელი მაწანწალა ძაღლების ხოცვას.
საკვირფელი-კია, რომ მაწანწალა, უპატრონო ძაღლებს უფრო
ცოტას ხოცავს, ვიდრე პატრონიანებს... მაგრამ პატრო-
ნიანი ძაღლები უფრო მსუქნად არიან და ტყავიც სკარგი
აქეთ და ძაღლების მხოცავს ძღობას ტყავი და ქონი

აქეს სახეში და არა მცხოვრებლების დაცვა დაცოფვისაგან, ამისათვის საწამლავს ძნელად რმეტებს ქეციანი და წილკაციანი ძაღლებისათვის. ფაქტებიც ვიცით, რომ ეზოში დამშული ძაღლებისათვის მიუგდიათ საწამლავი და მოუკლავთ. გვგონია საუურადღებო იყოს ეს საქმე.

•ეინც «რამ» უნდა თქვასო

ბუჭულამ კი ფქვასო» ნათქვამია.

ვისაც რა უნდა—ილაპარაკოს, ცხენის რკინის გზის ბატონები-კი ჯიბეებს იტენავენ ასიგნაციებით. ძალიან ენალელებათ თუ ხალხმა ილაპარაკა და გაზეთებმა ბანი მისცეს. მზე იმათკენ იყოს, თორემ ვარსკელაგებს რას შეეპუებიან. უპრავა თაის სასარგებლოდ არა ჰხედავს ხმის ამოდებას და რადელე და მებრეე სხეები ყურებს არ იბერტყავენ... მთერალი კუჩერი მიაბრებინებს ვაგონს, ამტრეეც ეტლებს, ურმებს, ფურგონებს, პოვოზკებს, ჰლანძლავს ვაგონში მსხდომებს, მიმომსვლელთ. კონტოები, რომლებიც გუშინ თაბახებით „სილიოტკებს“ ატარებდნენ—დღეს კანდუქტორებათ აუყვანიათ. ესენიც ჰავლაბრულ ლექსიკონებს აძლევენ გზასა ფართოსა ყოველ შემთხვევაში და ხურღას გამორთმევასაც ევლარავენ უბედავთ. ერთი სიტყვით ამ მხრივ თანდათან ძნელდება მდგომარეობა და პატრონი არაეინ სჩანს. სტანციის უფროსებიც გავარდნილი კონტოებიდგან ამალღებულან, მოდით და იმათ მიჰმართეთ—უჩივლეთ იმათ ამხანაგებს... არ ვიცით რა დრომდინ უნდა გაგრძელდეს ასეთი ბატონობა!

ბ. აღნიაშვილის ხორბლ.

(და' ასრული *)

სლას ორიოდე სიტყვა ვთქვათ; ოკეთილშობილ ქალთა ხორბლზე“.

აქამდინ ვერ გავიგია, რათ უწოდა ბ. აღნიაშვილმა იმ თურამეტ ბაღს ოკეთილშობილებს!!!? თუ სასუმი ჭქონდა მათი შთამომავლობა—გლეხის ქალებიც ერეიენ ხორბლში და ჯერ აღ-შვილი იქამდინ არ ამალღებულა, რომ გლეხები გახსნაუროს. თუ ამ სიტყვით უნდოდა ვთქვა: შატროსანი ქალები, კარგი ოჯახის შვილები გამომეკს სტეხაზე—ტყუილად შეწუხებულა: უამისოდაც არც ერთი თეატრში მეოფი არ იფიქრებდა, რომ აღ-შვილი იქამდინ დამდაბღებოდა, რომ უპატროსნო ოჯახის ქალებს შეჭკრებდა და სტენაზე ამღერებდა...

ასეა, თუ ისე—გამოიყვანა და მღერა. არ ვიცი თაკის ამ გვარ მოქმედებას, როგორ აგვისხნის ბ. აღ-შვილი; ჩვენის აზრით-ვი შირველი და უკანასკნელი ამის მიზეზი უნდა იყოს—ფულის მოგება. მაგრამ, განა ფულის მოგების ხალისმა იქამდინ უნდა გაიტაცოს, რომ ერთსელ მანღ არ იფიქროს, რა განსაღ-დელში აგღებს იმ ბაღებს? განა არ უნდა ეფიქრა, რომ შეიღ-ღება სასწავლებლის კარები დაჭსშობოდათ იმ საღოღავებს?... საქ-მე გათავებულა, წარსულს არა ეშველებარა... ესღა ვუღრჩვეთ თავი დაახებოს იმათ და სწავლას დაუბრუნოს...

აქ მოკლედ შევეხეთ ბ. ხორბლისტრის მოქმედებას და მისს ხორბლს. ბოღს უნდა ვთქვათ:

შემდეგ უარამანისა“, განა საზოგადოება კიდეც წავიღოდა ამავკე აკტორის თსზულების (?) ოტარიელისა“ წარმოდგენაზედ? — არა, არ წავიღოდა, მაგრამ—წავ და, ხას კაცის ოტინიღამ

*) „თეატრი“ № 11.

ბაყაყები როგორ ამოჭყვანდა ტარიელს, ნახა სამთავიანი დეკები, ქაჭები.—წარმოდგენის მოთავის მაგიერ საზოგადოება წითლდებოდა სირცხვილით და, სამდურავი-კი არ გამოუცხადა აღ-შვილს. გაზეთებიც გაჩუმდნენ. ყველა ამის მიზეზები იყო ის, რომ წარმოდგენები დაინიშნა, როგორც ეგონათ, ხოროს, დაწყობილი საქმის სასარგებლოდ. უკანასკნელმა კონცერტმა-კი დატყარწმუნა, რომ წარმოდგენებიდამ შემოსული თუელი საქმეს არ მოჭნმარება; შირ-ბადი აქსდა საქმის მოთავეს და ნამდვილი დატყანასკა გვაჩვენა, რომ აღ-შვილის პატრიოტობა აქროს შექენას არ გასცილება. და ამის გამო საზოგადოება აყუანდა, აღარც გაზეთები გაჩუმდნენ.

ამის შემდეგ, კურჩევთ აღ შვილს, მიატნოს წინდაწინდელს, დაკარგულს გზას და ნულარ გადაუსვეკს, თუ ქსურს საზოგადოების თანაგრძნობა დაიბრუნოს, თორემ მალე დარწმუნდება, რომ, რამდენი ტაშის შეკრელები უნდა დაიჭირავოს—ფონს ველარ გავა!

ანთიმოზ გოგლიჩიძე.

თ ე ა ტ რ ი.

მასალის უქონლობის გამო მიემართათ „ივერიას“.

არტისტმა ტარტაკოვმა ამ წინაზე გამართა კონცერტი არტისტიულ საზოგადოების დარბაზში. მონაწილეობას იღებდა ქალბატონი ზარუდნაია—ივანოვისა. ეს კონცერტი რამდენად მოსაწონი ყოფილა, დავინახავთ „იაკობ სვიმონიძის“ წერილიდამ („ივერია“ № 51): „რამდენად მიმზიდველი ძალა აქვს, ამბობს სვიმონიძე, გალობას ზარუდნაიასს და ტარტაკოვისას, ცხადად დამნახვა ერთმა შემთხვევამ. ჩემს გვერდით, კონცერტის დაწყების დროს, დაჯდა ერთი შორეული

ნაცნობი, რომელსაც ციებისაგან აბაბანებდა (როგორღაც ძნელი დასაჯერებელია) ვკითხე რა მოგარბენინებდა ციებისაგან ძაგძაგით ატანილსა მეთქი, და მან მიპასუხა: განა ხშირად მოვესწრებით ხოლმე იმისთანა შემთხვევას, რომ ორი ბულბული გალობდეს და მათ ხელს არ უშლიდნენ ყვავები და კაკაკები?... *სიღებეცხეცხე მელიანი*

„ორნივენი მომღერალნი კარგს გუნებაზე იყენენ... საოცარმა სიფაფუკემ ქალბატონის ზარუდნაიას ხმისამან, იმ სიფაფუკემ, რომელსაც ქართულად ნაღების ხმა ჰქვია და რუსულად ხავერდისა, ამ საღამოს იჩინა თავი თავისი მთელი სიმშვენიერით. არც ერთს აღგილას, არც ერთს წამს ამ ხმას. სამაგალითო სიფაფუკე არ შემცირებია ოდნაეადაც, არ შეჭფორხილებია; რადესაც ზარუდნაიას სიმღერას ვისმენდი, უნებლიედ ვადარებდი ბარბის სიმღერასა, და იმ დასკვნამდე მივედი, რომ... ჩვენი არტისტკა აშკარად მაღლა სდგას ხმის იშვიათის სიფაფუკით, გულიანობათ, გრძნობის სიღრმით.“

„ტარტაკოვი გაწვრთნილი მომღერალია, კარგი სკოლა გამოუვლია, ერთფერობას ვერ შეეწამებთ და მდიდარს ხმის პატრონია. მაგრამ ეს სიმდიდრე ხმისა ყოველ-მხრიული არ არის. მისს ხმას მდიდარი სიმაღლე აქვს და მდიდარი სიგანეც, მაგრამ სიღრმე-კი აკლია. ამიტომ იმისი სიმღერა სასიამოვნოა, ტკბილი, ზომიერი გრძნობების ამშლელი, მომგვრელი და უთუოდ ამიტომაც ქალებს იგი ძლიერ მოსწონთ. სამაგიეროდ მისი სიმღერა ნამდვილს აღტაცებას ვერ გამოგაცდევინებთ, ღრმად არ შესძრავს თქვენს გულსა, ციებ-ციფლებას ვერ დაჰბადებს თქვენს ნერვებში, ქარიშხალსა და ღელვას ვერ გააჩენს თქვენს ბუნებაში და უძლეველი ძალით ვერ აგიტაცებსთ მაღალ გრძნობათა სფერაში. ისიც კი უნდა ესთქვათ, რომ ამ გვარი ღირსება სიმღერისა პეერს არა აქვს მინიჭებული, იგი კუთვნილებაა პირველის ხარისხის რჩეულთა. ერთი რამ ძლიერ ხელს უშლის ტარტაკოვის სიმღერას: მისი პირისახის უცნაური მდგომარეობა. პირისახე

არტისტს უნებლიე უცინის, მეტადრე გათავების დროს. იგი სრულად არ ემორჩილება მის ნებასა და გონებასა და თავისს ქეიფზე დადის. აი არტისტმა გაათაფა რომელიმე სამწუხარო ხმა; ის სცდილობს, საშინლად სცდილობს არ გაიღიმოს, მაგრამ პირზედ უნებლიედ საიდგლანაც ამოიბრინა წყეულმა ღიმილმა დაუპატივებლივ, დაუძახებლივ; არტისტი სცდილობს ეს დაუპატივებელი სტუმარი საჩქაროდ თავიდგან აიშოროს, კიდევ იშორებს რის ე-ი-ვაგლახით, მაგრამ ვაი იმ გაშორებასა. მის მაგიერად პირისახეზედ უჩნდება მეორე დაუპატივებელი სტუმარი: ბავშური სამტირალო მდგომარეობა... კონცერტმა მშვენიერი შთაბეჭდილება დასტოვა მსმენელთა გონებაში და არა ჩვეულებრივი სიამოვნება და სიტკბოება აგრძნობინა მათს გულსა“.

თქვენ, ბნო მკითხველო, არ ვიცი რას იტყვით ამ, „ივერიისაგან“ მოწონებულ, წერალზე და მე-კი, სწორე უნდა მოგახსენოთ, არ მომწონს. არ მოეწონებათ ეს წერილი აგრეთვე პ. უმიკაშვილს და იაკობ გოგებაშვილს, — არ მოეწონებათ კი არა, მგონია, რომ წაიკითხონ, სულ თმა გადაიგლიჯონ: არც ერთ ხალხურ ლექსში, იტყვიან უმიკაშვილი, არ შევხვედრივარ იმ გვარ სიტყვებს, რომლებიც ხანებულ წერილში არის მოყვანილი... ვერც „ბუნების კარში“ და ვერც „დედა ენაში“, იტყვიან გოგებაშვილი, ვერ ეინმარებ „სვიმონიძისაგან“ ახლად შეთხზულ სიტყვებსაო.

მართლაც და რა არის: „ციცებისაგან“ ძაგდაგი თ ატანილი?! რა არის: „საოცარმა სიფაფუკემ ქალბატონის ზარულდნაიას ხმისამან, იმ სიფაფუკემ, რომელსაც ქართულად ნაღების ხმა ჰქვიან“?! სიფაფუკე ზელისა, სიფაფუკე ფეფისა (ფეხისა) გაგვიგონია, მაგრამ სიფაფუკე ხმისა და სიფაფუკე მაწინიანი თუ ნაღბიანი, სწორე გითხრათ, არ გაგვიგონია. არ გაგვიგონია აგრეთვე: „ხმის გულიანობა, მდიდარი სიმაღლე, მდიდარი სიგანიერე, ღარიბა სიღრმე“... სისქე და სხვა... ამ წერილის დამწერი, როგორც უნდა ვიფიქროთ, ადამიანის ბუნე-

ბისაც, განსაკუთრებით დედათა სქესისა, დიდი მკოდნე ყოფი-
 ლა: „მისი სიმღერა (ტარტაკოვზე ამბობს) სასიამოვნოა,
 ტკბილი, ზომიერი გრძნობების ამშლელი, მომგვრელი (?)
 და ამიტომაც (!) ქალებს იგი (აქ არ ვიცით რა კიონგა მიე-
 ცეთ: „კინ“ თუ „ან“?) ძლიერ მოსწონთ.“ ბ. სვიმონიძე
 ოპელნი კლიტიკოსიც ყოფილა. იმის აზრით სიმღერამ უნდა
 „ციებ-ცხელება დაჰბადოს“ მსმენელების „ნერვებში“, „ქა-
 რიშნალი და ღელვა უნდა გააჩინოს მათ ბუნებაში *) და
 უძლეველი ძალით აიტაცოს მალალ გრძნობათა სფერაში
 (იმას აღარ ამბობს, მაღლიდამ ჩამოვარდნისა უნდა შეეშინ-
 დეთ თუ არა?)... შემდეგ ამბობს: არტისტი მღერის სამწუ-
 გარო ხმას, თითონ-კი იცინისო, თუმცა სცდილობს არ გაი-
 ღიმოს, მაგრამ „საიდგლანაჲ“ ამოიბრინა წყეულმა ღიმილმა
 დაუპატიჟებლივ, დაუძახებლივ... მაგრამ დიდის ვაი-ვაგლა-
 ხით იშორებს (არ ამბობს პოლიციელებს ეძახის ხოლმე თუ
 არა) ამ «დაუპატიჟებელ სტუმარს»... რომ იშორებს, სახეზე
 ეტყობა ზღაპრული, სამტირალო მდგომარეობა... ბ. ს-ძე ყველა-
 ამის შემდეგ ამბობს ძალიან დიდი არტისტი არის ტარ-
 ტაკოვიო. „ბრაეო“ ლოლიკავ, ყოჩაღ კრიტიკოსო. კაცი
 (ტარტაკოვზე ვამბობთ) ძირ-ფესვიანათ მოთხარა: როდე-
 საც უნდა ტიროდეს—იცინისო და თან ამბობს—კარგი არ-
 ტისტი არისო... ალბად იმიტომ, რომ მაწენიანთ ხმა ჰქონია!?

არა, ძალიან სხვა ყაიდას კაცი არის, როგორც ეტყობა,
 იაკობ სვიმონიძე! ღიმილიც კი თურმე სადღაც დაკეტილში
 ჰყოლია და, თურმე სანამ ლაქიას არ გაუგზავნის—არ შეუ-
 ძლიან, რომ გადაეფაროს მის ბაკვს...

*) არა, რომელი უკუყვილა წაუბ თეატრში, გარდა სვიმონიძისა
 და, იმ „ნაცნობისა“, რომელიც საუბადმყოფოდამ გამოვარდნილა და თეატრში
 მისულა.

ასოთ ამწეობი.

როდეს ანტიკონსტი გ. მესხი თამაშობდა. ამავე როლში გვინახავს ალექსი-მესხიშვილი და, შეგვიძლიან ვთქვათ, რომ მესხიშვილსა და მესხის შორის დიდი მანძილი ძვეს: მესხიშვილი ხან აჭარბებს, ხან უგვანოდ იგონებს. მესხმა-კი იჭვისაგან ჭკუაზე შემლილცს როლი ნამდვილად წარმოგვიდგინა. ძნელი სათამაშოა „შეშლილის“ როლი: რამდენჯერმე უვლის ავთიმეოფობა და ჩქარა ისევ ბ. უნდება. ამისთანა შეთხვევაში ძნელია აქტიორისათვის თავიდან ბოლომდე თამაში როლისა, ისე რომ ან არ გადააჭარბოს, ან ცოტა სუსტად არ დასატოს რომელიმე მდგომარეობა.

მესხმა-კი ისე შეასრულა ეს როლი, რომ არც გადააჭარბა ნამდვილს, არც რამ დააკლო...

საკვირველია, ჩვენმა ზოგიერთ აქტიორ-აქტრისებმა აქამდინ ვერ შეიგნეს, რომ თუ როლებს არ დაისწავლიან — თაში შეუძლებელია. ამაზე მეტს ვერას ვიტყვით, რადგან როლებს უცოდინრობასზე ლაპარაკი პირველი არ არის... და არც მესე.

დაუპატიჟებელი სტუმარი

(თარგმანი)

(გაგრძელება)

ოდესაც სუველანა აიშალნენ და გაუდინენ მეორე ოთახში, მე მართინას შევატყე, რომ გულთ სურდა ჩემთან მოსვლა და ლაპარაკი, მაგრამ ჯერ უყოფობდა. შემდეგ როგორც იყო გაბედა და მომიჯდა გვერდით.

— შენ გენაცვალე დუენი, ვინ არის ეტ კანდი? არც მამას და არც მე, არათური მიგვიწერია მაგისათვის.

— იმან მიაძბო, რომ ჯერ პარკელად არის ამ ქვეყანაში და ძალიან მადლობელია მამი შენისა, რომ თავისთან მოიპატიჟა და დამის სადგომიც ჯერ-ჯერობით აქ აქნებს.

— როგორ თუ დამის სადგომი? შენ ჩემო თავო, მაგას კი აღარ მოკვლადდი, არ ვინც დემოთინი რა ვქნა, ანა სად უნდა

დავაწინოთ? შენც ხომ კარგათ იცი, რომ თავისუფალი ოთახი აღარსადა გვაქვს.

— მართლაც, ავი გაჭკოთ ერთი ოთახი, რომელშიაც აკრძალულია სიარული, იქ დავწინეთ, რა უშავს.

— ეგ კი დამავიწოდა, რა უნდა უშავდეს, იმან ხომ არა იცის რა, მაგრამ ნეტა ვიცოდეთ, რა აზრით არის მოსული.

— როგორც გინდა სთქვი, ჩემო მარონ და არ შეიძლება კი რომ არავის შეეტყობინებინოს წერილი არ მიეწეროს, თორემ როგორ მოვიდოდა.

რა ვქნა, ავი გუუბნები, რომ არავის მიუწერია მეთქი, მაგრამ ვერ წარმოადგენ რა საშინლათა ჰგავს მაგის ხმა, ყოველი მისგან-მოსურს უფ. მორდაუნტისას, ჩემის შირველი საქმროსას.

— როგორ, იჭრება გგონია, რომ ეგ ის არის?

— სუ, აგერ აქ მოდიან!

შემოვიდნენ უმაწვილები სიცილით და მსიარულის დახმარებით. ლედიანდმა გაიხმო ცალკე თავის ქალი და უთხრა:

— აი რას გეტყვი, ჩემო კარგო, როგორც ვატყობ საქმეს, უთხოთ შენ შეგიტყობინება მაგ უმაწვილისათვის. არავინ ჩვენთაგანი მაგას არ იცნობს და სრულყოფილ დარწმუნებულად, რომ ჩვენგან არის მოწვეული აქ რამდენიმე ხნით. ეგ როდი სჩანს უბრალო ვანბე, აბა რომელი ოთახი უნდა დავუცალოთ?

— არც ერთი არ არის თავისუფალი იმ წითელი ოთახს მქოტი.

— მაშ წადი და ის ოთახი მოამზადებინე.

იმ საღამომ გაიხრა ძალიან მხარულად, რადგანაც უფ. დუბისი დაუღალავად დაუღალავად და სუყველას აცინებდა. ბიძა ჩემმა მიმიყვანა ფორტუპიანოსთან და მეც დაუარო ორიოდ სმა, მეც მიითხოვეს სიმღერა. წამოდგა ბიძა ჩემი, მივიდა უფ. დუბისთან და უთხრა:— მომძინდით უმაწვილო კარო ფორტუპიანოსთან, მე დარწმუნებული ვარ თქვენში ეს ნიჭიც მოიპოვება, თუ შეიძლება დასრულეთ თხოვნა და იმღერეთ.

— სიძარტლე რომ ვთქვა, მე ცოტა მორცხვი გახლავართ, მეტადრე მაშინ, როდესაც საზოგადოება მარტყია გახს, მაგრამ, რაკი თქვენ მიბძანებთ, უეჭველად ავასრულებ, მხოლოდ როგორც ვიცი... მეტი არ მომთხოვთ;— დაასრულა ლაშაჩაკი და მიუჯდა ფორტეპიანოს.

— ძალიან ზატიოხანი და კეთილი კაცი ხნანს, წაიხუტბუტა ბიძა ჩემმა.

მარიონ და უფ. უაიონი გულმოდგინეთ შექუურებდნენ ემა-წვილ კაცს, რომელიც ისე მშენიერად და მარდათ ხმარობდა ლაშაჩაკს თითებს.

აჩაკინ არ მოელოდდა თუ უფ. დეოისი დასაღონებულს და ჩასაფიქრებულს ხმას იმღერებდა. ამ სიმღერის დროს უაიონს ცოტა არ იუოს ფერი შეეცვალა, კაცი იფიქრებდა სიმღერამ ცუდი რამ წარსული მოაგონა. სხვათა შორის უაიონიც იხდიდა მად-ღობას.

— თუ არ ვცდები, მეონი წინათაც გაშიგონია სადმე კვ ხმა, შეიძლება გკითხოთ, სად ისწავლეთ?

— არ მახსოვს, სწორეთ მოგახსენოთ, დიდი ხნია მე ამას ვმღერბი, სოლო მე მქონდა შემთხვევა მეტქვა ეს ხმა ერთს სა-ზოგადოებაში, სადაც ერთმა, იქ ბუოფმა ქალმა წარმოსთქვა, რომ ეს ხმა ზირველად იმ ქვეანაშია ნათქვამი, რომელშიაც უფრო ტანჯვაში და ღონობაში იზრდება ხალხი.

— სწორეთ რომ ნამდვილათ უთქვამს, წამომძანა უფ. უაიონმა. მართლბ და რაღაც სიმწუხნარეს ნიშნავს კვ ხმა.

ამ მსიარული საღამოს შემდეგ, მოატანა დრომ ძილისა. გაცდო ჩემი ოთახის კარები და შემოკარდა მარიონ გამოხათხო-კვებლად.

— ესლ-კი სუეველაფერი მესმის, ჩემო დეენი, ნურავის-კი ნუ ეტყვი და მაგ ხმას უფ. შორდაუნტი მღეროდა სოლმე. ჩემი საქმროც რაღაც ეჭვშია და არ ვიცი რა კქნა? გული მეუბნება, რომ რაღაც ცუდი ამბავი უნდა მოხდეს.

— იქნება სცდები, მარიონ?

— არა, არა, მხოლოდ ერთი განსხვავება არის, რომ ის, ე. ი. უფ. მორდაუნტი წვერიანი იყო და უფ. დჟოისი უწვეროა. სხვა არაფრით არ განიხილება.

— მართლა, ვინცოცაა ის იუცს, შენ, რასაკვირველია, გაემეზადა, არა ჩემო მარინო? როგორ, ვასუსსაც არ მიძღვე? თუ აგრე გეყვარდა წინანდელი საქმრო, უფ. უაიონს სიტყვას რაღათ ამღვედი?

— მე სუყველათერი გითხარი დჟენი. თუ მართლა ებ დჟოისი უფ. მორდაუნტი, უნდა გითხრა, რომ ძალიან დაუკვირია.

მეორე დღეს სუყველანი შეიკრიფნენ საუზმის საჭმელად. უფ. დჟოისმა დაიკვირია, ჯერ არ ამდგარიყო და ყველანი სუძრობით ლაპარაკობდნენ, რომ იქნება მართლა გამოეცხადა რამე, წუხელ არ დაძინეს და ამ დღით ჩაქინებოდა. დრო მიდიოდა და ჯერ კიდევ არსად იყო. ვოლკოვნიკ ლედიარდმა უბრძანა, რომ წასულიყვნენ და გაეღვიძებინათ, რადგან მეტი ხანი იყო წასული—რამდენიმე წუთის შემდეგ დაბრუნდა მოსამსახურე შეშანებულის სანით და გამოეცხადა, რომ უფ. დჟოისი იქ არ არის და, როგორც ეტყობა ლოკინს—წოლითაც კი არ წოლიდა.

— საკვირველი შემთხვევა არის ღმერთმანი, მე როგორღაც ეტყევი ვარ, რომ.

— აბა გავიგოთ იქნება არის რამე ნიუთი დაკარგული, მაგალითათ გეცხნელიყოლება, სთქვა უაიონმა.

— უფ. დჟოისის თავის ჩამადანიც აქ დარჩენია, მხოლოდ ტანისამოსი-კი გამოეცხვლია, გუშინ რაც ზედ ეცხა ის სკამზე აწევი, სთქვა მოსამსახურემ. რაღა თქმა უნდა ყველანი ცდილობდნენ გაეგოთ რა რიგად გაქრა ასე უცხა უფ. დჟოისი. მარინი მეტის შიშით მთელი დღე იწვა თავის ოთახში და არც არავის უშეუბლა იქ ჩემის მეტს.

— იმედი მაქვს რომ მარინი სადილის საჭმელად მინც გამოვა, მითხრა უაიონმა.

— როგორ არა, მანამდინ იქნება გაუაროს თავის ტკივილმა.

— როგორც ეტყობა მარინი იმ საზინლარი კანის მოქმედე-

ბისაგან არის აღელვებული. უნდა გითხრათ, მე რომ პოლკოვნიკი ლედიარდის ადგილს ვუფოთილიყავ, ერთ წუთსაც არ დავაყენებდი ამ სასლში, თითონ სასე უმტკიცებს რა ტრუ და მატყუარა კაცია. მთელმა დღემ ისე გაიარა, რომ სულ იმის ფიქრში ვიყავით, რა მოუვიდა იმ კაცს, ან სად გაქრა ასე უცებ. ჩვენ სუვეელანი ერთად ვიყავით, როდესაც გადმოვკარები, შემოვიდა მოსამსახურე და მოასსენა გუშინდელივით: — უფალი დეოისი განლავთ. დეოისი შემოვიდა და მიჰმართა ბიძა ჩემს:

— პოლკოვნიკ ლედიარდ, გთხოვთ სადილათ ნუ შეღით, სუთს წუთში გამოვიცვლი ტანისამოსს და გიხლებით, იქნება დიდად გაგაკვირვავთ ჩემმა საქციელმა, მაგრამ სადილის დროს სუვეელაფერს ავიხსნით. ისეკ ჩქარა დაბრუდა სადილის საქმელ ოთახში.

— თქვენ უფალო პოლკოვნიკო გაქვით სრული ნება მიწეროთ ჩემი საქციელი სიგიჟეს და მეც, როგორც მიწვეულს სტუმარს, ნება მომეცით ავიხსნათ მიზეზი ჩემის მოქმედებისა.

სუვეელანი უურს უგდებდნენ, მეტადრე უფ. უაიონს უფრო ეტყობოდა მოუთმენლობა და ელოდდა რას იტყოდა უფ. დეოისი, რომელმაც დაიწყო ამ კვარად:

— უეჭველია იმ ოთახში სადაც მე ვიწვი, არის რაღაც რამ, რომელიც მე არ შემიძლიან დავასახელო. მთელი ღამე არ დამაძინა და კერ მოვიხსენე. გავემგზავრე თუ არა თქვინიდან დასაწოლად, საშინლად მომეცია ძილი, ვფიქრობდი ჩქარა ავიდე და დავიძინო მეთქი, მაგრამ შესულის უმაღვე სრულებით გამიქრდა ძილი, ბევრი ვწვალე, მაგრამ ამაო იყო შრომა. ამით რომ ვერა გავაწერა, ავიდე წიგნი წასაკითხად. იქნება ესლა მანც ჩამოვლიძობს მეთქი, მაგრამ თქვინი ცოდვა არ მედოს, არ მოდის ძილი და არა. უცებ მომაგონდა, რომ გუშინ დამავიწყდა წერილის გაგზავნა ლონდონში, რომელიც უეჭველად დღეს დილით უნდა მისულიყო; ის წერილი შეადგენდა ინტერესს ერთის უცხო შინისას და ამიტომ მე მოვალედ ვჩანდი ჩემს თავს, რომ უსათოვოდ, ამესრულებინა. რადგანაც დრო ცოტადა მჩნებოდა ამიტომ მე თითონ მოვიწადინე ლონდონში წასვლა; ამას მეტი საშუალება აღარა იყო-რა. საჩქაროდ გამოვიცვალე ტანისამოსი

და გავჩქარებ გზას. ის იყო შეკვდი თუ არა ფეისი დაიწა კიდევ მა-
ტარებელი; ჩემი საქმეები გავარჯიე ღონღონში, თითქმის საუზმე-
საც მოვასწრობდი აჰ, მაგრამ ჩემმა ზოგჯერობმა ნაცნობებმა ცო-
ტათ შემავიანეს. მერე თავში გამიანა იმ აზრმა, რომ, რადგანაც
შეუტეობინებლად მივდიოდი თქვენთან—წერილი მანინც უნდა დამე-
ტოვებინა, რითაც "გეგმეთ მიზეზი ჩემის ასე უნებ გაქრობისა,
მაგრამ, რადგანაც უნებ და მოულოდნელად შექქნა ფანა-ფუნდი,
სრულიად გადავიწყდა ამის ასრულება. ესლა უფალო პოლკოვ-
ნიკო, დარწმუნებული ვარ, მიაქცევთ ურადლებას ჩემს თავის გა-
მართლებას და მიპატივებთ ამ უადგილო საქციელს.

— პატიობის თხოვნა საჭირო არ არის, სიცილით უთხრა
ბიძა ჩემმა, მაგრამ მე იმას ვთქვარ, ამდამაც ხომ იმ რათხში
მოვიხდებოთ წოლს და თუ კიდევ ვერ დაიძიებთ, არ მოგვათ
გარჯი საქმე.

— არა უფ. პოლკოვნიკო, მაგანედ ნუ სწუნართ, მე ისე
დაღლილი ვარ და დაქანცული, რომ იქნება სკალც-ცი მთელი დღე
მემნოს.

— უფ. დეოის, ახალი რა ისმის ღონღონში? ჰკითხა
უაიონმა თავის ხელის და დაბლის ხმით.

— სრულებით არაფერი, უპასუხა დეოისიმ, ასე იფიქრეთ,
რომ გავსეთეშიაც გი არაფერია იმისთან შესანიშნავი ამბავი...
მაგრამ, ჰო, კინაღამ დამავიწყდა, როგორ არა, კლუბებში ლაპა-
რაკობენ დაფარულად, რომ ვითომ, ვიღაც ერთს გამორჩენილს
პირს, გრათს, მოუკლავს თავისი ცოლი... რაღაც... საზინლა-
რის... მე დარწმუნებული ვარ ამ რრიოდ დღეში სუეეკლანი და-
წერილებით შევიტეობთ ამ ამბავს. ეს არის, ამის მეტი ჯერ არა
ისმის რა საუურადლებო.

(შემდეგი იქნება)

СЪ ЯНВАРЯ 1889 ГОДА
ЕЖЕНЕДѢЛЬНО,
ВЪ КОЛИЧЕСТВѢ 50 НОМЕРОВЪ ВЪ ГОДЪ.
БУДЕТЪ ВЫХОДИТЬ

„ДНЕВНИКЪ ТЕАТРАЛА“.

ЕЖЕНЕДѢЛЬНАЯ ТЕАТРАЛЬНАЯ ГАЗЕТА,
ПО СЛѢДУЮЩЕЙ ПРОГРАММѢ:

1) Статьи по теоріи искусствъ всѣхъ родовъ. 2) Статьи по вопросамъ театрального дѣла въ Россіи и за границей. 3) Хроника театровъ: критическія статьи, рецензіи, замѣтки, извѣстія о театрахъ, концертахъ, литературно-музыкальныхъ вечерахъ, любительскихъ спектакляхъ. 4) Среди рецензентовъ: мнѣнія другихъ газетъ по вопросамъ искусства и театрального дѣла и разборъ этихъ мнѣній. 5) Корреспонденціи изъ всѣхъ городовъ Россійской имперіи и изъ-за границы о всемъ, касающемся искусства. 6) Фельетонъ: повѣсти, рассказы и очерки, оригинальные и переведенные, преимущественно изъ міра артистовъ и художниковъ. 7) Стихотворенія. 8) Анекдоты и разныя извѣстія. 9) Приблизительный репертуаръ мѣстныхъ театровъ за недѣлю впередъ. 10) Портреты выдающихся дѣятелей артистическаго міра. 11) Объявленія.

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА: за годъ въ Москвѣ—5 руб. съ доставкой на домъ, за полгода 3 руб., иногороднимъ—за годъ 6 руб., за полгода 4 руб. съ пересылкой.

ПОДПИСКА и ОБЪЯВЛЕНІЯ ПРИНИМАЮТСЯ ВЪ МОСКВѢ: 1) Въ конторѣ редакціи газеты „Дневникъ Театрала“ (2-я Мѣщанская, д. Воскресенской). 2) Въ конторѣ В. А. Просина (Тверская, д. Саввинск. подворья). 3) Въ конторѣ Н. Печковской (Петровскія линіи). 4) Въ конторѣ объявленій В. А. Гиляровскаго (Столешниковъ пер., д. Карзинкина). 5) Въ театральной библиотекѣ Е. Н. Разсохиной (Георгіевскій пер., Тверская, д. Сушкина). 6) Въ газетной и книжной лавкѣ П. И. Ласточкина (Срѣтенскія ворота, д. Дѣдова).

ВЪ ПЕТЕРБУРГѢ: у И. К. Бузьмина (Невскій просп., д. № 48, пассажъ, лит. А.).

Объявленія принимаются по 20 коп. за строку петита.

Издатель—редакторъ П. И. Кичеевъ.